

Sygn. akt II K 1013/13

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Elku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Michał Dźwilewski**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Andrzej Jakubik**

w obecności Prokuratora – Wandy Kamińskiej

po rozpoznaniu dnia 19.12.2013r.

sprawy:

Ł. C.

urodz. (...) w E.

syna W. i A. z d. S.

skazanego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Elku:

1. z dnia 14 grudnia 2009r. w sprawie II K 1064/09 za następujące czyny:

- za czyn popełniony w dniu 09 sierpnia 2009r., na podstawie art. 284 § 3 kk, a na podstawie art. 284 § 3 kk w zw. z art. 34 § 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym,

- za czyn popełniony w dniu 09 sierpnia 2009r., na podstawie art. 278 § 5 i § 3 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a na podstawie art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 34 § 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym,

przy czym na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 3 kk orzeczono wobec Ł. C. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze po 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 22 grudnia 2010r. w sprawie II Ko 1262/10 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) miesięcy i 11 (jedenastu) dni;

2. z dnia 16 grudnia 2009r. w sprawie II K 978/09, za czyn popełniony w nocy 9/10 września 2009r., na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oraz zwolniono od uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych w sprawie; postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 10 lipca 2013r. w sprawie II Ko 774/13 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

3. z dnia 01 października 2012r. w sprawie II K 784/12, za czyn popełniony w dniu 28 czerwca 2012r., na podstawie art. 178a § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby lat 2 (dwóch); na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch); na podstawie art. 49 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 300,- (trzystu) zł; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązano do powstrzymania się od nadużywania alkoholu oraz zwolniono od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa; postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 10 lipca 2013r. w sprawie II K 773/12 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;

4. z dnia 25 lutego 2013r. w sprawie II K 99/13, za czyn popełniony w nocy z 09/10 stycznia 2013r., na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonych szkód oraz zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa,

I. rozwiązuje karę łączną ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 14.12.2009r. w sprawie II K 1064/09;

II. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 87 kk łączy kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 14.12.2009r. w sprawie II K 1064/09 z karą pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 16.12.2009r. w sprawie II K 978/09 i przyjmując, iż jeden miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności, orzeka wobec skazanego Ł. C. karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego w Elku z dnia 14.12.2009r. w sprawie II K 1064/09 i wyrok Sądu Rejonowego w Elku z dnia 16.12.2009r. w sprawie II K 978/09 pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 577 kpk w zw. z art. 87 kk na poczet orzeczonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres wykonywania kary łącznej ograniczenia wolności oraz pozostającej do wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności od dnia 05.02.2011r. do 16.05.2011r., zarządzonej do wykonania na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Elku z dnia 22 grudnia 2010r. w sprawie II Ko 1262/10 w wymiarze 3 (trzech) miesięcy i 11 (jedenastu) dni, tj. łącznie okres 3 (trzech) miesięcy i 15 (piętnastu) dni;

V. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w sprawie objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 01 października 2012r. w sprawie II K 784/12 i wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 25 lutego 2013r. w sprawie II K 99/13;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w E. kwotę 120,- zł oraz kwotę 27,60 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego Ł. C. wykonywaną z urzędu;

VII. zwalnia skazanego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1013/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. C. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Elku:

1. z dnia 14 grudnia 2009r. w sprawie II K 1064/09 za czyny z art. 284 § 3 kk, 278 § 5 i § 3 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniu 09 sierpnia 2009r. na kary po 6 miesięcy ograniczenia wolności z

obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godz. w stosunku miesięcznym i karę łączną w wymiarze 7 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godz. w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody; postanowieniem z dnia 22 grudnia 2010r. w sprawie II Ko 1262/10 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy i 11 dni,

2. z dnia 16 grudnia 2009r. w sprawie II K 978/09 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w nocy z 09/10 września 2009r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat; postanowieniem z dnia 10.07.2013r. w sprawie II Ko 774/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

3. z dnia 01 października 2012r. w sprawie II K 784/12 za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 28 czerwca 2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat; na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeczono wobec skazanego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, na podstawie art. 49 § 2 kk – świadczenie pieniężne na rzecz FPPoPP, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk – zobowiązano go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu; postanowieniem z dnia 10 lipca 2013r. w sprawie II Ko 773/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

4. z dnia 25 lutego 2013r. w sprawie II K 99/13 za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w nocy z 09/10 stycznia 2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec skazanego solidarny obowiązek naprawienia szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- akt II K 1064/09, II K 978/09, II K 784/12 i II K 99/13 Sądu Rejonowego w Elku,

- danych o karalności – k. 9-10,

- informacji – k. 12-16,

- postanowień – k. 18, 26.

Dopuszczalność i zasady orzekania kary łącznej wyrokiem łącznym określają art. 569 § 1 kpk, art. 85 kk i nast.

Zgodnie zatem z art. 569 § 1 kpk jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 85 kk, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Art. 85 kk zawiera jednoznaczłą regułę interpretacyjną poprzez zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, który nie pozostawia sądowi rozpoznawczemu dowolności w zakresie doboru przestępstw pozostających w jednym lub kilku następujących po sobie realnych zbiegach przestępstw. Każdorazowo punktem wyjścia odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu realnym, jest zatem pierwszy chronologicznie wyrok uzasadniający połączenie węzłem kary łącznej.

Z punktu widzenia powyższych zasad Sąd meriti dostrzega wyłącznie jeden realny zbieg przestępstw uprawniający do orzeczenia kary łącznej wyrokiem łącznym. Zbieg ten dotyczy przestępstw objętych wyrokami Sądu Rejonowego w Elku z dnia 14 grudnia 2009r. w sprawie II K 1064/09 oraz z dnia 16 grudnia 2009r. w sprawie II K 978/09,

popelnionych przed dniem 14.12.2009r., tj. datą pierwszego chronologicznie wyroku uzasadniającego połączenie kar węzłem kary łącznej. Pozostałe czyny wyszczególnione w wyrokach II K 784/12 i II K 99/13 nie tworzą wymaganego przez art. 85 kk zbiegu - jako, że inkryminowane zachowanie opisane w sprawie II K 99/13 miało miejsce już po wydaniu wyroku w sprawie II K 784/12. W konsekwencji postępowanie w tym zakresie zostało umorzone w oparciu o art. 572 kpk.

Z mocy art. 87 kk i 92 kk dopuszczalne jest połączenie karą łączną kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności - częściowo lub w całości wykonanych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, gdzie kara łączna ograniczenia wolności orzeczona w sprawie II K 1064/09 została już w całości wykonana: 4 dni w ramach wykonania zasadniczej kary ograniczenia wolności oraz 3 miesiące i 11 dni w ramach zastępczej kary pozbawienia wolności. Przedmiotowe rozstrzygnięcie wymagało nadto uprzedniego rozwiązania kary łącznej orzeczonej wyrokiem w sprawie II K 1064/09. Pomimo treści art. 575 § 1 kpk rozwiązanie kary łącznej zastosowanej w wyroku jednostkowym jest obligatoryjne jako wymóg wynikający z zasady łączenia kar za poszczególne przestępstwa, a nie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach (vide cyt. post. SN z dnia 04.07.2007r. w sprawie V KK 419/06).

Orzeczenie zawarte w pkt II niniejszego wyroku nie oznacza oczywiście objęcia węzłem kary łącznej kary zasadniczej pozbawienia wolności i kary zastępczej pozbawienia wolności (taką sytuację konsekwentnie wyklucza ugruntowane orzecznictwo – vide wyrok SN z dnia 18.03.2010r. w sprawie IV KK 8/10, wyrok SN z dnia 14.01.2010r. w sprawie V KK 250/09, czy wyrok SN z dnia 17.01.2008r. w sprawie V KK 459/07). Sąd natomiast połączył wspomnianym węzłem kary zasadnicze: pozbawienia wolności i ograniczenia wolności – stosując przelicznik zawarty w art. 87 kk i wytyczne zawarte w art. 86 § 1 kk. Choć art. 86 § 1 kk pozwalał z arytmetycznego punktu widzenia na wymierzenie kary łącznej w granicach od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar ograniczenia wolności ze skazania w sprawie II K 1064/09 wynosi 12 miesięcy, co przy zastosowaniu opisanego przelicznika z art. 87 kk daje wartość 6 miesięcy pozbawienia wolności), tak jednak utrwalone orzecznictwo SN (vide post. SN z dnia 04.07.2007r. w sprawie V KK 419/06, post. SN z dnia 04.11.2003r. w sprawie V KK 233/03, wyrok SN z dnia 22.06.2004r. w sprawie V KK 50/04), kładąc nacisk na niepogarszanie sytuacji skazanego w stosunku do skazań jednostkowych obejmowanych węzłem kary łącznej, ogranicza zakres kognicji Sądu meriti do kary łącznej w wymiarze od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Skoro bowiem wyrokiem II K 1064/09 orzeczono wobec Ł. C. karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji przelicznik zawarty w art. 87 kk statuuje wartość 3 miesięcy i 15 dni pozbawienia wolności, to właśnie ta ostatnia wartość jest miarodajna dla końcowego rozstrzygnięcia, które nie powinno pogarszać sytuacji skazanego w stosunku do skazań jednostkowych. Tym niemniej określając wymiar kary łącznej Sąd nie mógł pominąć treści art. 37 kk, który wyklucza wymierzenie kary pozbawienia wolności w dniach. Stąd maksymalny wymiar kary łącznej opiewający na 1 rok i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, na możliwość objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności i kar ograniczenia wolności nie wpływa fakt, iż zasadnicza kara łączna ograniczenia wolności została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności – choćby w całości wykonaną. O braku wpływu wykonania kary jednostkowej na możliwość orzeczenia kary łącznej wyrokiem łącznym przesądza jednoznacznie art. 92 kk. Analogiczną ocenę należy też zastosować do sytuacji kiedy kara zasadnicza zostaje zamieniona na karę zastępczą. W tym wypadku Sąd meriti podziela stanowisko wyrażone przez SA w we Wrocławiu w orzeczeniu z dnia 19.02.2009r. w sprawie II AKz 35/09: orzeczenie kary zastępczej nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar wymierzonych prawomocnymi wyrokami za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym i orzeczeniu kary łącznej w wyroku łącznym, jeżeli tylko kary zasadnicze orzeczone tymi wyrokami są karami tego samego rodzaju lub innymi podlegającymi łączeniu w myśl przepisów kodeksu karnego. Przedmiotem łączenia w wyroku łącznym są bowiem tylko kary orzeczone w prawomocnych wyrokach skazujących za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, a nie kary orzeczone w ich miejsce na podstawie przepisów kodeksu karnego wykonawczego.

Zasada niepogarszania sytuacji skazanego w stosunku do skazań jednostkowych nie przesądza ex definitione o obligatoryjnej konieczności absorpcji kar objętych węzłem kary łącznej. I właśnie analiza czynów popełnionych przez skazanego a objętych przedmiotowym zbiegiem realnym oraz jego zachowania po popełnieniu czynów zabronionych uniemożliwia, zdaniem Sądu, zastosowanie w tym wypadku innej zasady niż kumulacja kar.

Zastosowanie określonej zasady przy wymiarze kary (absorpcji, asperacji czy kumulacji) jest uwarunkowane wyłącznie związkiem przedmiotowo – podmiotowym czynów objętych skazaniem oraz ewentualnym późniejszym postępowaniem skazanego. Zasadę absorpcji stosuje się co do zasady, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowią niejako jeden zespół zachowań sprawcy objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Jeżeli opisywany związek nie jest tak jednoznacznie ścisły, zastosowanie może mieć zasada asperacji. Dopiero wówczas, zdaniem Sądu, aktualizuje się wpływ postawy skazanego i jego warunków osobistych (art. 571 § 1 kpk i zwrot w miarę potrzeby) na możliwość skorzystania z dobrodziejstwa łagodzenia ostatecznej dolegliwości. Nawet jednak ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami zabronionymi nie jest wystarczającą przesłanką do automatycznego stosowania zasad absorpcji czy asperacji. Przecież wielość inkryminowanych zachowań *ex definitione* obliguje do stosowania ostrzejszych reguł ocennych w stosunku do skazanego. Instytucja kary łącznej nie może stanowić swoistej premii, tylko dlatego, że sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim został skazany za choćby jedno z nich.

Z tych powodów Sąd nie znalazł podstaw do nie tylko do zastosowania postulowanej przez obrońcę skazanego zasady absorpcji, ale nawet asperacji - poza wynikającą z przyczyn formalnoprawnych – absorpcją 15 dni w ramach zamiany kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności. W zasadzie związek pomiędzy inkryminowanymi zachowaniami dotyczy wyłącznie ich zbieżności tematycznej (wszystkie należą do rodzaju występku przeciwko mieniu), natomiast i miejsce, i sposób działania, i osoby pokrzywdzonych pozostają zupełnie odmienne. Dlatego, zdaniem Sądu, wystarczającą korzyścią dla skazanego będzie już skrócenie okresu odbywania kary o w/w 15 dni. Względem powyższe okoliczności czynił zupełnie nieistotnym sposób funkcjonowania skazanego w zakładzie karnym. Izolacja przecież co do zasady eliminuje postawy anarchistyczne względem obowiązującego porządku prawnego, a ta przesłanka bywa brana pod uwagę przy zastosowaniu instytucji zwolnienia warunkowego. Nie ma zatem żadnych powodów, aby z tego samego powodu skazany dwukrotnie uzyskiwał korzyść, zwłaszcza wobec jego zachowania już po uprawomocnieniu się skazań objętych wyrokiem łącznym. Nie można bowiem pomijać faktów, że skazany nie tylko nie dostosował się do wymogów pierwotnych skazań – albo kary zasadnicze wymagały zamiany na kary zastępcze, albo zastosowana instytucja probacji musiała zostać uchylona, ale dopuszczał się popełnienia kolejnych czynów zabronionych. W tych warunkach Sąd nie dostrzegł potrzeby posiłkowania się opinią z zakładu karnego (cyt. wyżej art. 571 kpk).

Konsekwencją zastosowania instytucji kary łącznej w stosunku do kary wykonanej było zaliczenie na poczet kary łącznej okresu wykonywania kary łącznej ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem II K 1064/09 (art. 577 kpk), ponownie stosując przelicznik określony w art. 87 kk. W tym zakresie Sąd miał też na uwadze orzeczenie SN z dnia 01.04.2011r. w sprawie III KK 268/10, w którym wyklucza się zaliczenie w wyroku łącznym na poczet kary łącznej zastępczych kar pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV niniejszego wyroku prowadzi zatem do zaliczenia na poczet kary łącznej nie wykonanej zastępczej kary pozbawienia wolności, ale wykonanej kary łącznej ograniczenia wolności – tyle że przy zastosowaniu cyt. przelicznika. Na marginesie można jednak dodać, że w/w orzeczenie SN budzi wątpliwości. Art. 577 kpk bynajmniej nie ogranicza możliwości zaliczania na poczet kary łącznej wyłącznie kar zasadniczych, czy izolacji stosowanej w ramach środków zapobiegawczych. Skoro zatem orzeczenie kar zastępczych nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar wymierzonych za przestępstwa pozostające w zbiegu, analogicznie jak wykonanie w całości lub części kary jednostkowej, to nie sposób uznać, że zaliczenie na poczet kary łącznej kary zastępczej oznacza połączenie węzłem kary łącznej kar zasadniczych z karami zastępczymi. Art. 577 kpk (współ z art. 420 kpk), zdaniem Sądu, pełni wyłącznie rolę techniczną, która sprowadza się do ustalenia pozostającemu skazanemu okresu, który spędzi w zakładzie karnym. Tym niemniej, pozostając w literalnej zgodności z postulatem SN, Sąd *meriti* zaliczył skazanemu na poczet w/w kary łącznej pozbawienia wolności okres wykonywania kary łącznej ograniczenia wolności, co finalnie prowadziło do takiego samego rezultatu jak zaliczenie kary zastępczej.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od kosztów sądowych (ale nie od opłaty, od której skazany jest zwolniony *ipso iure* – art. 6 zd. 2

ustawy) i obciążył nimi Skarb Państwa, a na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 120 zł powiększonej o podatek VAT - tytułem obrony Ł. C. z urzędu.